

Gauko til Syne med løftet Lasso. Til sidst ser det ud, som om den helt taber Besindelsen.

Den første, som jeg saa blive jaget paa denne Maade, var en smuk, sort Plag, lille, korthalset, med fine Ben. Den var ikke ulig en arabisk Hest. Den fløj af Sted. Som et Lyn for den forbi vor Vogn. Knap et Sekund saa jeg den, og jeg ser den endnu! Den var skøn, stolt, frysende, skælvende over hele sin Krop af Angst og af Harme, med Bugen knap en Fod fra Jorden og Hovedet opløftet. Som et Lynglimt for den forbi: en Aabenbaring om en fortvivlet, heltemodig Skønhed. Man fik næppe Tid til et beundrende Udraab, før den vendte tilbage som baaret af Vinden. Vi civiliserede Vildmænd fulgte den med al vor instinktmæssige Sympati; den var selve den ubetvungne Ungdom, den var Skønheden, den oprindelige, frie Kraft, den vilde, lykkelige Uskyld, som flygtede for Flertallets og Overmægtens Styrke, flygtede for Listen og den usle Beregning. Med Iver fulgte vi dens vanvittige Flugt. Vi ønskede, at det ikke maatte lykkes dem at fange den, vi glædede os over dens smaa, kortvarige Sejr. »Nu er den frelst!« raabte én. Den var kommet uden for Kredsen og var allerede langt borte. Men to Gauko'er forfulgte den, flyvende hen over Sletten som Ørne i Luften. »De faar den ikke!« sagde vi til hinanden. I samme Øjeblik fik en Lasso fat om dens ene Bagben. Ligemeget, den fløj bestandig af Sted med Bugen henad Jorden, langstrakt og slank, som var den blevet helt omskabt under sin Flugt. Nu snubler den. En anden Lasso har grebet dens Forben. Den forsøger at springe, den vikler sig ind i Rebene, sparker med Benene og falder til sidst som ramt af en Kugle. Trods den lange Afstand kunde vi se dens stønende Aandedræt, der krampagtigt løftede og sænkede dens stakkels Side, som nu var fordømt til at stinges af Menneskets Hæl.

Og dog er denne Flugt, den heftige Modstand mod Lasso'en for intet at regne mod det Raseri, hvormed den kæmper mod den, som først sætter sig op paa dens Ryg. Det kaldes netop ogsaa at betvinge Hesten. Dette farlige Forsøg blev senere gjort af en herkulisk Gauko med en vældig Overkrop, let buede Ben og en Haarvækst som en Barbar. Den Hest, han skulde betvinge, var fanget nogle Dage forud og blev nu ført frem i en Halvkreds af Gaukos til Fods, Soldater, Arbejdsfolk og Opsynsmænd. »Betvingeren« havde paa sine Hæle et Par Sporer som Dolkeklinger. En sort Faarskinds Sadel blev lagt paa Hesten, to Gauko'er til Fods holdt den fast ved Ørene, medens Rytteren steg op. To andre Gauko'er til Hest holdt længere borte, rede til at ile hen hver paa sin Side af Dyret, for, saa snart dets første Raseri var besejret, at søge at faa den til at resignere ved Synet af to ligestillede, som roligt fandt sig i Skæbnen.

Den nedgaaende Sol kastede sine Straaler over Pampas-Slettens umaadelige Horisont. Alle tav. Det var, som om man var til Stede ved Forberedelserne til en Duel paa Liv og Død. »Valor!« raabte en af de omkringstaaende. Gauko'en gjorde et behændigt Spring og sad i samme Nu i Sadelen.

Det var mig, som saa jeg nu det første Menneske underlægge sig den første Hest; jeg forstod den ældgamle Kamp. Jeg lærte for første Gang at kende dette ædle Dyr i hele dets Skønhed, i hele dets Styrkes oprindelige Vildskab, i dets Races primitive Opsætsighed; dette Dyr, der er født til Frihed, og som endnu ikke er besmittet af Trældommen. Hverken Ord eller Pen kan beskrive de mægtige Spring, de tiger- og slangeagtige Bevægelser, de forbløffende Krumspring, den, jeg siger ikke Vrinsken, men Hysten, der næsten lignede et Menneskes Smertens og Vredens Skrig, hvormed den gør Modstand og kæmper for at kaste sin Fjende til Jorden. Angsten alene kan ikke forklare denne tøylesløse Modstand. Det synes, som om den føler og forstaar, at den er Genstand for et fejgt Forræderi, et ubarmhjertigt Overgreb, og som om den

drives til Fortvivlelse af Skamfuldhed over ikke ved egen Kraft at kunne frigøre sig. Det synes, som om den forstaar, at dens Frihed er forbi for bestandig, at den pludselig forudser al den Anstrengelse, alle de Ydmygelser og den Elendighed, hvor hen imod de Jernknæ, der af dens ukendte Plageaand knuges ind mod dens Sider, drive den.

I Løbet af faa Sekunder er den langt borte, et sort Punkt paa Sletten. Faa Sekunder efter er den atter tilbage som faldet ned fra Himlen. Atter er den borte, en mørk Skygge i en Støvsky, i hvilken man utydeligt skimter Rytterens forunderlige og heftige Bevægelser, naar han kastes frem og tilbage som en Automat, der er bunden til Sadelen, og som sikkert i næste Øjeblik vil blive kastet op i Luften for derpaa knust at styrte til Jorden. Blot at se derpaa, at være til Stede derved er en usigelig Anstrengelse, fordi alle ens Nerver ere spændte, saa at man føler alle disse Stød, disse krampagtige Bevægelser, denne overmenneskelige Modstand.

Pludselig kommer Hesten farende i strakt Karriere som en mægtig Rovfugl, der i horisontal Flugt styrter sig mod sit Bytte. Alle søge Dækning bag Træerne. Pludselig vender den og begynder nu at hvirvle rundt i en lille Omkreds. Haard og ubevægelig sidder Rytteren med Benene spændte som Jernbøjler om Dyrets Krop. Rasende pisker han paa Dyret, der springer, rejser sig paa Bagbenene, krummer sig sammen, som om dets Kræfter vare fordoblede. Tilskuerne opmuntre Rytteren med Raab og Latter og applauderer hans nærforestaaende Sejr. Alle de opsadde Heste, som ere bundne til Træerne rundt om, ryste sig, fordi de mindes, stampe i Jorden, fnyse; det synes, som om de true med Opstand.

Imidlertid er Hesten forsvundet som en Pil; den er flygtet bort fra to fejge Brødre, som vare ilede hen ved dens Side for at tilraade den Estergivenhed. Alligevel ser det ud, som om dens Kræfter aftage. Dog, pludselig fører et nyt Anfald af Raseri og Fortvivlelse den bort, og atter ses den i det fjerne i utallige fantastiske Stillinger, sparkende med Benene, snart staaende oprejst, snart helt sammentrucken. Til sidst farer den af Sted i hastige Rundkredse, som om Vinden hvirvlede den rundt, og atter flyver den i lige Linie ned imod os. Men Kampen nærmer sig sin Ende. Den forlanger Hjælp, den insulterer, den hulker og truer endnu, men Kræfterne svigte den. Dens Galop bliver langsommere, de to andre Heste ere atter ved dens Side, og Rytteren kan nu styre den, hvorhen han vil. Besejret, udmattet, hvid af Skum, sveddryppende, med Øjet udslukt og blodsprængt, fremskynder den endnu en Gang sin Fart, udstøder endnu en Gang en klagende Vrinsken, et sidste sorgfuldt Farvel til Friheden, til den uendelige Pampas-Slette, til sin Mor — og forsvinder bag Folkens Rækker. Den afskyelige Krænkelser er fuldbyrdet.

Imidlertid er Solen forsvundet. De tallose Hjorder ere atter spredte til alle Sider mod Horisonten. Kun en Flok paa adskillige Tusinde vilde Heste er forblevet i Nærheden af »estancia«ens Huse, der danne ligesom en Oase midt i Pampas-Ørkenen. Maanen hæver sig hvid og stor og omhyller Sletten med sit klare Lys. Al Tummel og Uro er dødt hen, og »Jordhavet« strækker sig tavst og ubevægeligt rundt om os, saa langt som Øjet rækker.

Fyrstinde Marie Louise af Bulgarien.

For kort Tid siden afgik den unge Fyrstinde Marie Louise, Fyrst Ferdinand af Bulgariens Hustru, ved Døden under et heftigt Anfald af Influenza. Dagen forud var hun, noget for tidlig paa Grund af Sygdommen, bleven Moder til sit fjerde Barn, en Datter, som i Daaben umiddelbart for Moderens sidste Øjeblikke fik Navnet Clémentine.

Fyrstinde Marie Louise blev kun 27 Aar. Som ældste Datter af Hertug Robert af Parma (Huset Bourbon-Anjou, hvem Tronen blev berøvet 1859) blev hun født i Rom 1870 og døbt og opdraget i den romersk-katolske Tro. Sin Barndom og Ungdom tilbragte hun paa fædrene Slottet Schwarzan i Østrig, indtil der i Begyndelsen af Halvfemserne indlededes Forhandlinger om hendes Ægteskab med den paa det Tidspunkt endnu ikke af Rusland anerkendte Fyrst Ferdinand.

Fyrstinde Marie Louise af Bulgarien.

Forhandlingerne endte med, at hun skulde ægte Fyrsten, medens han skulde afgive højtideligt Løfte om at lade deres Børn opdrage i den romersk-katolske Tro, og i Foraaret 1893 fandt Vielsen Sted i Lucca. Da Fyrstinden Aaret efter fødte en Søn, brød Fyrst Ferdinand, paavirket af Rusland, sit Løfte og lod ham døbe i den russiske-ortodokse Kirke. Fyrsten opnaaede herved at blive anerkendt af Rusland som Bulgariens retmæssige Hersker, men hans Ægtefælle forlod ham og drog tilbage til sin Familie. Senere kom det dog til Forsoning, hun flyttede atter ind i Slottet i Sofia, hvor hun bl. a. medvirkede til Stambuloffs Fald.

Med dette Nr. af »Ill. Tid.« følger som Kunstbilag: Danske Folkeviser, ung Sverkel, tegnet af Helvig Amsinck.

Redigeret af Einar Christiansen.

Foulard Silke 85 Øre

— til Kr. 3,85 pr. Meter i de nyeste Dessins og Farver —

saa vel som *sorte, hvide og kulørte Henneberg-Silkestoffer* fra 65 Øre til Kr. 16,45 pr. Meter — glat, sribet, karreret, mønstret, Damask etc. (ca. 240 forsk. Kvaliteter og 2000 forskellige Farver, Dessins etc.).

Silke-Damask	90 Øre—16.45	Bal-Silke	f. 65 Øre—16.45
Silke-Bastklæder, pr. Robe	Kr. 12.30—58.80	Silke-Grenadines	90 — 8.65
Silke-Foulard, trykket	85 Øre—3.85	Silke-Bengalines	Kr. 1.75—8.35

pr. Meter. *Silke-Armures, Monopols, Cristallines, Moire antique, Duchesse, Princesso, Moscovite, Marcellines, stukne Silketæpper og Fanestoffer* etc. etc. porto- og afgiftsfri i Hus. Prøver og Katalog omgaaende. — Dobbelt Brevporto til Schweiz.

Silke-Fabriken G. Henneberg, Zürich.

(Kejserslig og Kongelig Hofleverandør.)